

کہانی ہے کہ بابا نانک آپنیاں چار اُداسیاں دے بعد جدوں راوی دے نیڑے دی جا رہے سی تاں اوناں نوں کروڑیا جاں کروڑی ملّ ناں دا بندہ ملّیا تے بڑے فخر نال بابا جی نوں کہن لگا کہ جتھے تگّ وی تہاڈی نگاہ جا رہی ہے ایہ ساری زمین میری ہے۔ بابے پوچھیا کہ اوس توں پہلاں ایہ زمین کیہدی سی تاں کروڑی نے جواب دتا کہ اوس توں پہلاں ایہ زمین اوس دے باپ دی سی۔ بابے فر پُچھیا کہ اوس دے باپ توں پہلاں ایہ زمین کیہدی سی؟ کروڑی نے کہا کہ اوسدے دادا دی سی اتے اوس توں پہلاں اوہدے پڑدادا دی۔ تد بابے پُچھیا کہ اوہ ہُن کتھے ہن؟ بابے دی رمز تاں کروڑی دے سمجھ پئی تاں اوہ بابے دے پیراں تے ڈگ پیا تے کہن لگا کہ بابا جی ایہ ساری زمین تہاڈی ہے اتے ہُن توں اس تہاں دا ناں نانک پور ہووے گا۔ بابے کہا، نہیں، ساری زمین کرتار دی ہے اس لئی اس تہاں دا ناں کرتارپور ہووے گا۔

بابے نانک نے کرتارپور وچ وسیواں کر لیا تے اپنے فقیراں والے کپڑے لاه کے سدھارن لوکاں والے کپڑے پائے اتے آپ کہیتی کرن لگ پئے تے اوناں دے نال ہی اوناں دے پیروکار وی کہیتی کرن لگ پئے۔ کجھ سمیں بعد اوناں دا بُر وی اوتھے ہی آگیا۔ دسدے ہن کہ کرتارپور وچ سبھ لوک سانجھی کہیتی کردے سی اتے سانجھا لنگر چلاؤندے سی۔ ساریاں ہی ذاتاں دے لوک سانجھی کمائی کردے سی تے اک تہاں بہہ کے چھکدے سی۔ سانجھے لنگر وچ ہر پریوار حصّہ پاوندا سی۔ باہروں آؤن والیاں لئی وی رہن دیاں تہانواں بنائیاں گئیاں سن اتے باہروں آؤن والے وی کہیتی دے کم اتے ہورناں کتیاں وچ اپنا حصّہ پا کے کرتارپور دی سماجی اتے آرتھک زندگی وچ اپنا حصّہ پاوندے سی۔ دن وچ تین بار شبّد کیرتن کیتا جاندا سی۔ کہندے ہن کہ کرتارپور

وچ کوئی لٹ کھسٹ نہیں سی۔ جیون جین دا ایہ اک نواں ڈھنگ سی
 جتھے جاتپات، لٹ خسٹ تے وپلز پئے لئی کوئی تہاں نہیں سی تے
 سانجھیوالتا تے زور سی۔ ایہ سی بابا نانک دی سوچ دے نمونے
 دا اک پنجابی قصبہ کرتارپور۔

پر آج حالات کیہ ہن؟ آج دے پنڈ تے شہر جاتپات دی بُنیاد
 تے ونڈے ہوئے ہن۔ پنڈاں وچ جٹ ذمیندار اک حصے وچ رہندے
 ہن، چھوٹیاں ذاتاں والے اک حصے وچ۔ زمین اک وکن والی وست
 بن چکی ہے۔ کھیتی دے کم وچ زیادہ تر باہر توں آ کے کھیت مزدوری
 کرن والے ہن جاں ٹھیکے تے زمیناں لے کے کھیتی کرن کرواؤن والے
 ہن۔ کھیتی ہن مشیناں نال کیتی جاندی ہے۔ کتیکاراں دے کتے ختم
 ہندے جا رہے ہن۔ پنڈاں وچ بُنیادی سہولتاں دی بڑی گھاٹ ہے۔
 نوجواناں لئی روزگار نہیں تے بزرگاں دی سانہ سنبھال دا کوئی بندوبست
 نہیں۔ لوک قرضے دے بہار بیٹھاں کچلے جا رہے ہن۔ کسان گھدکشیاں
 کر رہے ہن۔ اک کھوج مطابق پنجاب دے ۷۴ فی صدی دی منڈے کڑیاں
 نشیاں دی جکڑ وچ ہن۔ پنجاب دے واتاورن دا وی بہت بُرا حال
 ہے کینسر آتے ہور بھیانک بیماریاں وڈھ رہیاں ہن۔ آب-و-ہوا دا بُرا
 حال ہو رہیا ہے اتے پردوشن تیزی نال پھیل رہیا ہے۔

دوجے پاسے وڈیرے اتے وپلز نے بہت ہی زیادہ دولت اکھی
 کر لئی ہے تے موجاں کردے ہن۔ مثال دے طور تے بادل پریوار
 ہی کئی عرباں روپئے دی دولت اتے جائداد بنائی بیٹھا ہے۔ پنجاب دی
 دولت کیندری سرکار اتے اسدے ادارے وی لئی جاندے ہن۔ ہر کوئی
 پچھدا ہے کہ پنجاب اس بربادی توں کس تراں بچ سکدا ہے؟ اس وچ
 بابا نانک دے ویلے دے کرتارپور دی مثال ساڈے لئی مددگار ہو سکدی
 ہے۔ پنجاب سانجھی کرت اتے اس کرت اتے قدرت نال پیدا کیتی ہوئی
 دولت نوں ونڈ کے چھکن نال ہی اس تباہی توں بچ سکدا ہے۔ پنجاب اتے

دکھنی ایشیا نوں نویں راہ تے نویں اُساری دی لوڑ ہے۔ لُٹ کھسٹ
دے رشتیاں نوں ختم کر کے نویں رشتے بناؤن دی لوڑ ہے۔ اس وچ
بابا نانک دا پیغام اتے کرتارپور دی مثال ضرور ساڈا راہ روشن
کر سکدے ہن۔